

— Е, котано, нали щѣхме да се бранимъ като братя? Защо ме остави сама? запитала лисицата.

— Ти имашъ грѣшка, посестримо! Азъ не те напустнахъ, а се качихъ на дървото да измамя ловеца да гледа нагорѣ, за да те не види гдѣ си скрита.

Лисицата не повѣрвала думитѣ на котката и я изпѣдила отъ кѣщата си.

Н а п р о л ѣ т ѣ .

Навредъ полето въ всѣка долчинка, въ всѣка шубрачка трѣвица зелена се крий, цвѣтенце свойто стебълце тамъ вий. Тихъ вѣтрецъ лекичко повѣва и млади листенца едва залюлява. Крѣхкитѣ листенца тихичко шумятъ, сѣкашъ пѣсничка си пѣятъ.

Дѣчица засмѣни, съ бузки зачервени, между шубрачки и храсти заврени, своитѣ нѣжни прѣстченца въ трѣвици и клончета провиратъ, цвѣтчета за букетъ избиратъ. А цвѣтията радостно ги посрѣщатъ и сѣкашъ тайнствено имъ шепнатъ:

„Елате, милички дѣчица! Кѣсайте ни! Правете си букети, радвайте се на нашитѣ прѣмѣни! Накичете вашитѣ гиздави главици съ нашитѣ хубави цвѣтенца, пѣснички си попѣйте, хорце си поиграйте“

Въ близката горичка дръвченцата тихичко шумятъ. Водитѣ на малкото игриво поточе весело шуртятъ. Изъ дръвченца, между клонченца пойни птички сладкогласно пѣятъ, една друга тѣ се надварятъ. Тѣхнитѣ пѣсни цѣлата околностъ огласяватъ и съ тѣхъ тѣ пролѣтѣта възпѣватъ.